

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **V. H.**, nar. dne X, bytem D. 110, K. n V., zast. JUDr. Jaroslavem Večeřou, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o zvýšení starobního důchodu, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2013 č. j. X,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2013 č. j. X, jakož i rozhodnutí ze dne 31. 10. 2012 č. j. X, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 6.500,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce advokáta JUDr. Jaroslava Večeři.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včasnou žalobou domáhal podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nejen zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2013 č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), ale také prvoinstančního rozhodnutí ze dne 31. 10. 2012 č. j. X (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla jeho žádost o zvýšení starobního důchodu pro nesplnění

podmínek § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“).

V žalobě uvedl, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav. Žalobce dodal, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí postrádal posouzení obsahu a věcné správnosti čestných prohlášení jeho bývalých spolupracovníků (konkrétně J. H. a V. H.), zejména pokud žalovaná dospěla k názoru ohledně jejich nedostatečné věrohodnosti a pokud následně uzavřela, že je dost nepravděpodobné, že by žalobce nevlastnil žádný doklad, listinu či potvrzení, kde by se nacházelo razítko zaměstnavatele nebo jiný důkaz, který by mohl alespoň částečně dosvědčit trvání jeho zaměstnání v požadovaných letech. Žalobce zdůraznil, že se plným právem domáhal uznání svého nároku za odpracovanou dobu zaměstnání v letech 1973 až 1991, neboť jako živitel rodiny a řádný občan musel být v rozhodné době zaměstnán, protože v opačné situaci by mu hrozilo trestní stíhání pro trestný čin příživnictví, což v jeho případě nenastalo. Žalobce sám bez vlastního zavinění nemohl předložit žádný dokument, který by uspokojil požadavky žalované. Podle jeho názoru však nelze tyto okolnosti přičítat k jeho tíži, zejména pokud archivy dnes již zlikvidovaných státních podniků nereagují na výzvy správního orgánu. Za této situace žalobce dodal, že v rozhodné době adoptoval dítě, což by za situace, kdy by nebyl zaměstnán, nebylo možné, a proto navrhl svědeckou výpověď Mgr. M. B., pracovnice příslušného obecního úřadu.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě na svém závěru setrvala, současně dodala, že činí i nadále potřebné kroky k získání dokladů prokazujících dobu pojištění žalobce prostřednictvím Ministerstva průmyslu, avšak dosud nic neobdržela. S ohledem na uvedené ponechala rozhodnutí na úvaze soudu.

Při zahájení soudního jednání účastníci na svých stanoviscích setrvali.

Zástupce žalobce zdůraznil, že napadené rozhodnutí je k žalobci nepřiměřeně tvrdé, protože žalobce celý život pracoval a pouze díky tomu, že žalovaná od jeho bývalých zaměstnavatelů neobdržela potvrzení ohledně doby jeho pojištění, jej napadeným rozhodnutím velmi poškodila. Navíc nepřihlédla ani ke svědeckým výpovědím, které žalobce doložil. Zástupce rovněž dodal, že žalobce žije v údolí řeky Vltavy a veškeré doklady ohledně předchozích zaměstnání mu voda při povodních zničila.

Soud odročil jednání za účelem dalšího dokazování.

Žalovaná v průběhu soudního řízení informovala, že dohledala další doklady prokazující dobu zaměstnání žalobce, a proto jí soud vrátil správní spis s tím, aby zvážila postup v souladu s ustanovením § 62 odst. 1 s. ř. s.

Následně žalovaná soudu sdělila, že částečně vyhověla žalobě, když rozhodnutím ze dne 19. 3. 2015 č. j. X prvoinstanční rozhodnutí změnila tak, že žalobci podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění zvýšila starobní důchod, a to I. od 1. 2. 2009 na 4.728,- Kč měsíčně, II. od 28. 6. 2010 na 5.579,- Kč měsíčně a III. od 30. 6. 2010 na 5.773,- Kč měsíčně.

Soud si vyžádal vyjádření zástupce žalobce, zda byl postupem žalované uspokojen či nikoli, aby mohl zvolit další kroky ve smyslu ustanovení § 62 odst. 4 s. ř. s., tj. řízení zastavit.

Zástupce žalobce na výzvu soudu reagoval toliko vyčíslením nákladů soudního řízení, neboť podle jeho názoru žalobce nebyl v předmětné věci plně uspokojen.

Podle ustanovení § 62 odst. 1 s. ř. s. dokud soud nerozhodl, může odpůrce vydat nové rozhodnutí nebo opatření, popřípadě provést jiný úkon, jimiž navrhovatele uspokojí, nezasáhne-li tímto postupem práva nebo povinnosti třetích osob. Svůj záměr navrhovatele uspokojit sdělí správní orgán soudu a vyžádá si správní spisy, pokud je již soudu předložil.

Podle ustanovení § 62 odst. 2 s. ř. s. předseda senátu stanoví lhůtu, v níž je třeba rozhodnutí vydat, opatření nebo úkon provést a oznámit je navrhovateli i soudu; uplyne-li tato lhůta marně, pokračuje soud v řízení.

Podle ustanovení § 62 odst. 3 s. ř. s. dojde-li oznámení odpůrce podle odstavce 2 soudu, vyzve předseda senátu navrhovatele, aby se ve stanovené lhůtě vyjádřil, zda je postupem správního orgánu uspokojen. Zmeškání této lhůty nelze prominout.

Podle ustanovení § 62 odst. 4 s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, sdělí-li navrhovatel, že je uspokojen. Soud řízení zastaví i tehdy, nevyjádří-li se takto navrhovatel ve stanovené lhůtě, jestliže ze všech okolností případu je zřejmé, že k jeho uspokojení došlo.

Vzhledem k tomu, že v posuzovaném případě nedošlo k plnému uspokojení žalobce, soud v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2010 č. j. 3 Ads 148/2008-70 konstatoval, že postupem žalované nebyl žalobce uspokojen, a proto nejsou splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 62 odst. 4 věty druhé s. ř. s.

Za výše popsané situace soud pokračoval v řízení, tentokrát již bez nařízení jednání a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť žalovaná v průběhu řízení o námitkách nedostatečně zjistila skutkový stav věci, resp. nedohledala potřebné podklady pro své rozhodnutí, navíc se v napadeném rozhodnutí řádně nevypořádala se všemi navrženými důkazy. Soud nemohl odhlédnout od skutečnosti, že žalobce, coby živitel rodiny, musel být v rozhodné době zaměstnán (zejména pokud dokonce osvojil dítě), neboť jinak by mu hrozilo nebezpečí trestního stíhání. Žalovaná se však těmito námitkami v průběhu řízení dostatečně nezabývala, její závěr, že nenalezla potvrzení od bývalých zaměstnavatelů žalobce o době jeho pojištění, je podle názoru soudu nejen příliš tvrdý, ale bez potřebného zhodnocení důkazů činí také žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

S ohledem na výše uvedené soud v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení s tím, že se žalovaná v dalším řízení ještě pokusí dohledat ještě další doklady o zaměstnání žalobce. Pokud se jí to již nezdaří, posoudí možnost doplnění dokazování ještě výsledkem žalobcem navržených svědků, a teprve pak znovu o žádosti žalobce v předmětné věci rozhodne a své rozhodnutí řádně odůvodní.

Žalobce měl ve věci úspěch, proto soud rozhodl o náhradě nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. dle zástupcem doloženého vyúčtování s přihlédnutím k úkonům vyplývajícím ze soudního spisu. Soud žalobci proti neúspěšné žalované přiznal právo na náhradu nákladů

řízení vynaložených za jeho právní zastoupení v celkové výši 6.500,- Kč. V první řadě se jedná o odměnu právního zástupce ve výši 5.000,- Kč, tj. za pět úkonů právní služby po 1.000,- Kč [dle § 11 písm. a), d), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném ke dni provedení úkonů (dále jen „advokátní tarif“)], dále o částku 1.500,- Kč za pět paušálních náhrad hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Soud zástupci žalobce nepřiznal náhradu za další dva nedoložené úkony (dle vyúčtování za sepsání právního rozboru a za jednání s protistranou). Pro zaplacení předmětné částky k rukám zástupce žalobce soud stanovil žalované přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 30. května 2016

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Pavlína Švejdová